הנער שצייר חתולים

אגדה יפנית

ציורים מגן מורפי

לפני זמן רב, בכפר יפני קטן, חי איכר עני עם אשתו וארבעת ילדיו. הבן הבכור היה בריא וחזק, ועזר לאיכר בשתילה ובקציר האורז. שתי הבנות עבדו עם אימן בבית ובגינה. הן היו רגילות לעבודה קשה עוד מגיל צעיר. הבן הצעיר היה חכם מאוד, אבל קטן וחלש. הוא לא יכול היה לעבוד בשדות האורז עם אביו ואחיו הגדול.

יום אחד ההורים דיברו על עתידו של הבן הצעיר. הם הבינו שהוא לא יוכל להיות חקלאי. אימא אמרה: "הבן הקטן שלנו חכם מאוד. אולי נשלח אותו להיות מתלמד אצל הכוהן הזקן במקדש, הוא יוכל להיות לו לעזר." גם האב חשב שתבונתו של הבן הצעיר תסייע לכוהן הזקן. לכן הם הלכו למקדש ושאלו את הכוהן אם הוא מוכן לקבל את בנם כמתלמד. הכוהן שאל את הבן שאלות קשות, והופתע מהתבונה והתשובות החכמות שקיבל. הוא הסכים לקבלו כתלמיד, בתנאי שהנער ימלא את כל הוראותיו.

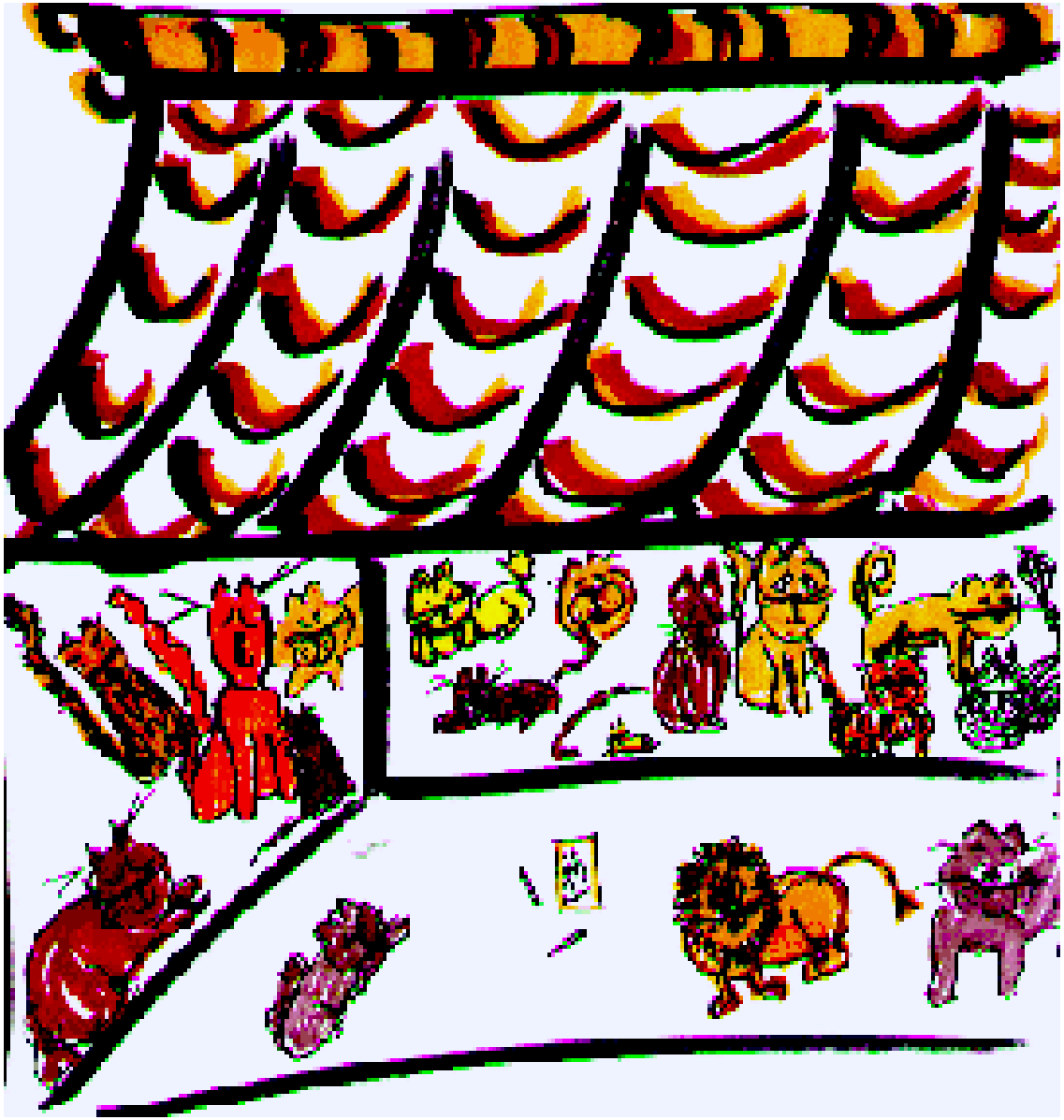

הנער באמת השתדל לעשות כך, ולמד אצל הכוהן הזקן דברים רבים. אך הייתה לו בעיה: כשנשאר לבד כדי ללמוד, במקום ללמוד הוא צייר חתולים. לא עזר לו רצונו הטוב ללמוד, כי בתוך לבו היה אמן. הוא צייר חתולים גדולים וחתולים קטנים, חתולים שמנים וחתולים רזים, חתולים גבוהים וחתולים נמוכים, חתולים שקטים וחתולים פראיים. הוא צייר אותם במחברות הלימודים שלו, וצייר אותם על הרצפה, וצייר על הקירות, ומה שהיה הגרוע ביותר, הוא צייר חתולים על פרגודי הנייר הגדולים בתוך המקדש עצמו.

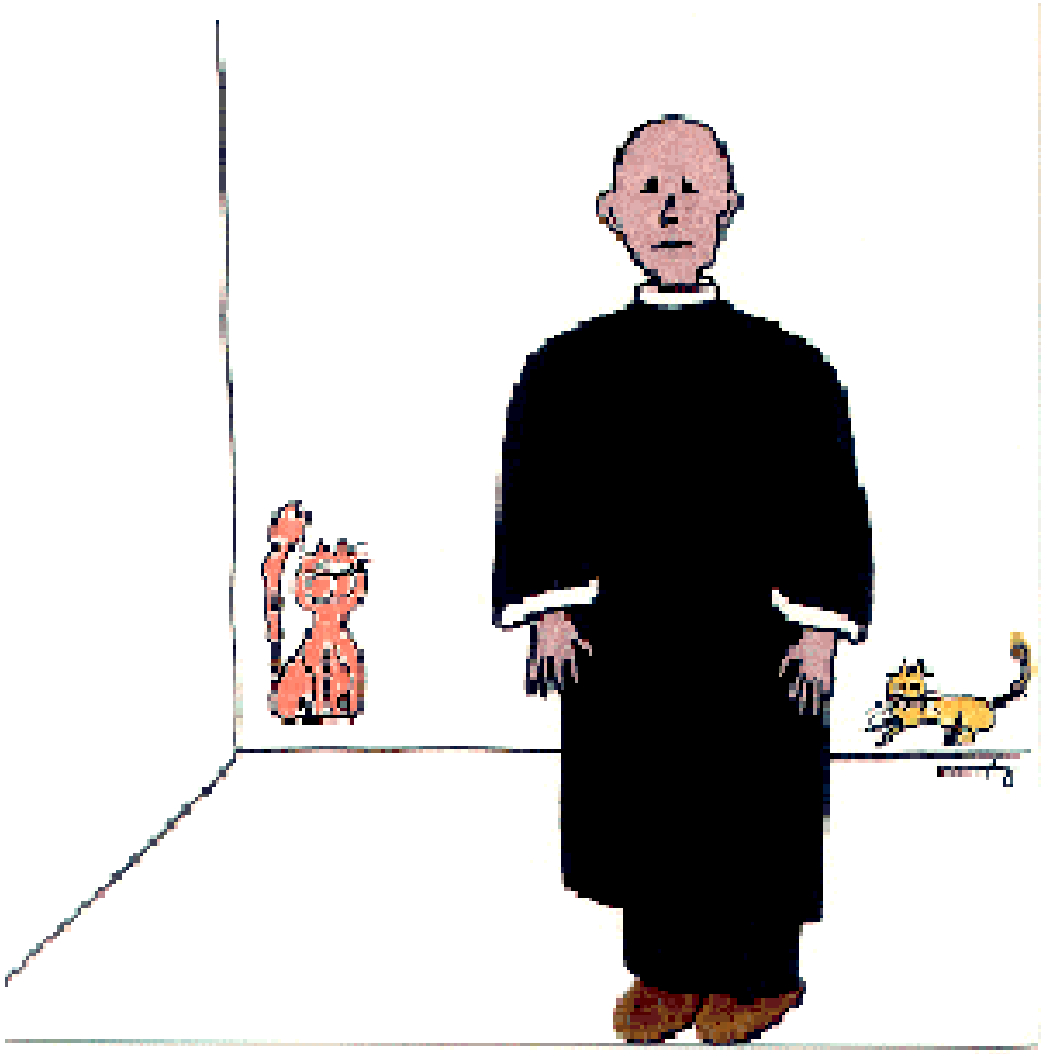

הכוהן הזקן רגז מאוד, והסביר לו כי ציור חתולים במקום לימודים הוא דבר שלא ייעשה. אך הדבר לא עזר. הכוהן נעשה עצוב יותר מיום ליום, כי הנער המשיך לצייר חתולים במקום ללמוד.
לכן, יום אחד ציווה הכוהן על הנער לארוז את חפציו וללכת הביתה, כי מתלמד חייב לשמוע בקולו של הכוהן בכל דבר. וכשהוא נפרד מהנער, נתן לו הכוהן רק עצה אחת. הוא אמר: "תישמר ממקומות גדולים בלילות. תישאר במקומות קטנים!" ואז חזר לחדרו וסגר את הדלת.

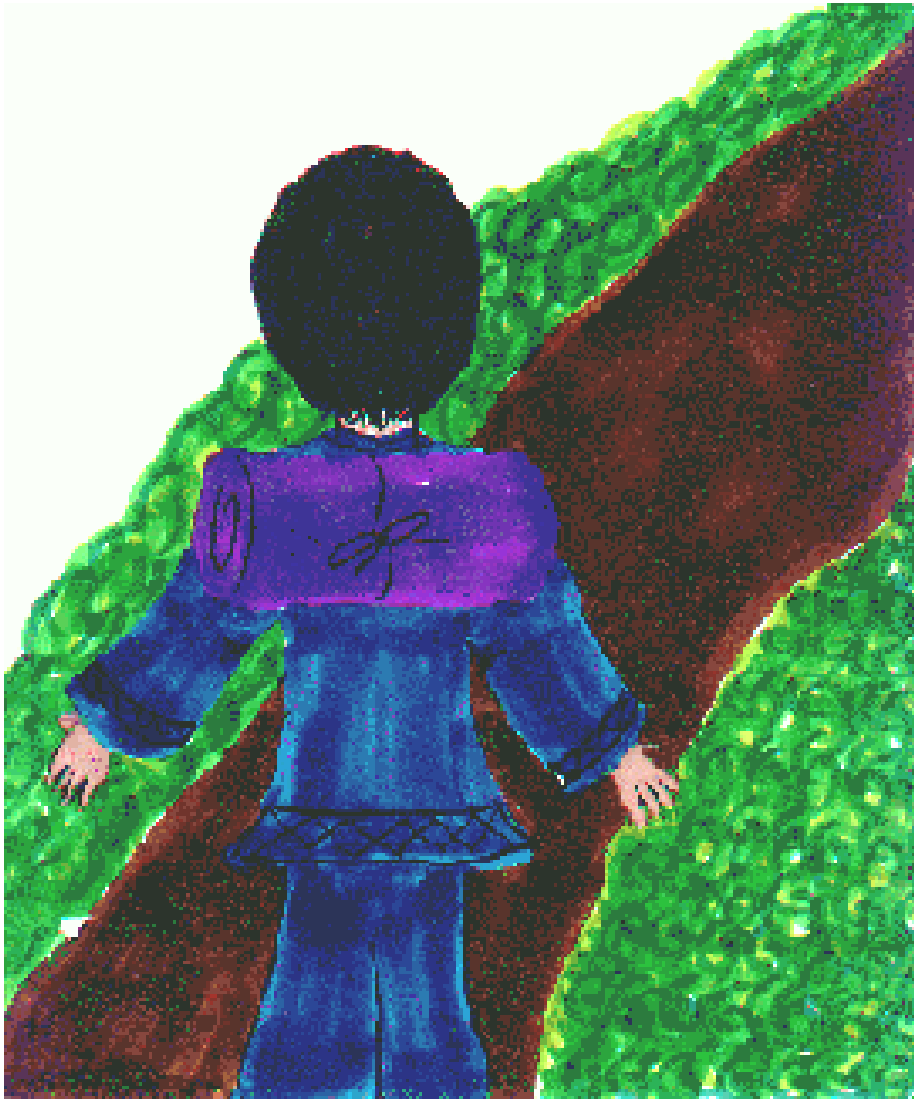

הנער לא הבין למה מתכוון הכוהן, אך הוא פחד לדפוק בדלת ולבקש הסבר. הוא ארז את כל חפציו ויצא לדרך. תוך ההליכה חשב: "אם אחזור עכשיו הביתה ההורים יכעסו ויענישו אותי. אולי מוטב שאלך לעיר גדולה, ושם במקדש הגדול יקבלו אותי ללימודים."

הוא עזב את כפרו והלך העירה. הלך בנחת, נהנה מהטיול, הביט בפרחים ובפרפרים.

כשהגיע העירה היה כבר חושך, וכולם כבר ישנו. לא היה איש שיספר לו כי שדון רע השתלט על המקדש וגירש משם את כל הכוהנים והמתלמדים. לא היה מי שייספר לו כי חיילים רבים ניסו לגרש את השדון, אך ללא הצלחה.

הוא ניגש לדלת המקדש ודפק בה. מאחר שלא קיבל כל תשובה הוא דפק שוב ושוב ובסוף לחץ על הידית והדלת נפתחה.
הנער נכנס וקרא: "מישהו כאן?" איש לא ענה. הנער ראה אור בקרבת הדלת, ניגש לשם והתיישב כדי לחכות לכוהן.

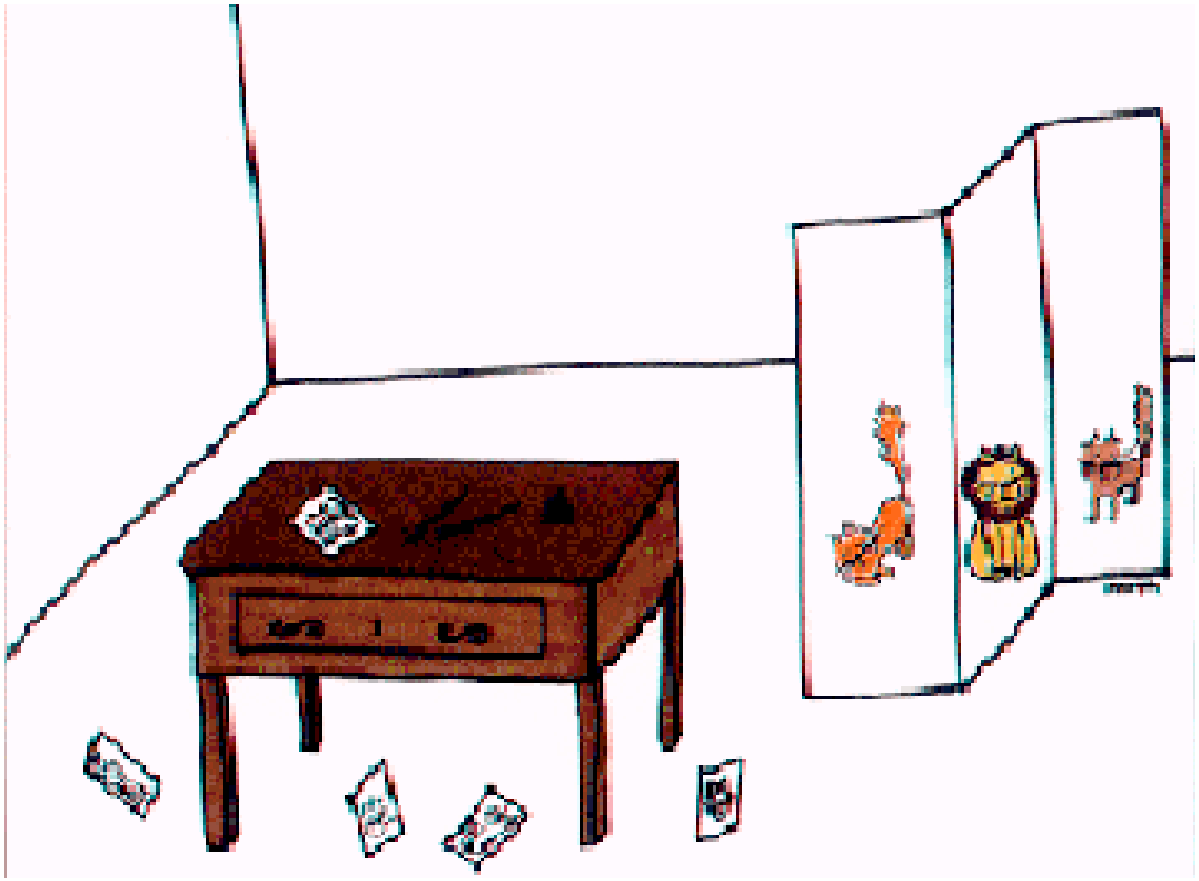

השדון תמיד השאיר אור קטן
במקדש, כדי למשוך אליו
אנשים בלילה ולאכול אותם.
אך הנער, כמובן, לא ידע זאת.
הוא הביט סביב וראה
שהמקדש מוזנח ומלוכלך. הוא
חשב לעצמו כי בוודאי יזדקקו
למתלמדים רבים כדי לנקותו.
אך בינתיים ראה שולחן ובו
מגירות, ובהן מצא נייר, עטים
ודיו. מובן שהתחיל מיד לצייר
חתולים. כשלא הספיק הנייר
המשיך לציירם על הרצפה,
ואחרי-כן על פרגודי הנייר הענקיים של המקדש.

אך כשהכול מסביב היה כבר מלא בציורי חתולים, הוא הרגיש עייפות גדולה. רצה לשכב ליד אחד הפרגודים, אבל אז נזכר בעצתו של הכוהן הזקן: "תישמר ממקומות גדולים בלילות. תישאר במקומות קטנים", והמקדש אמנם היה גדול מאוד. על-כן הנער מצא ארון גדול כמו חדרון קטן, ניכנס אליו עם צרור הבגדים שלו, שם את ראשו על הצרור ונרדם.

באמצע הלילה התעורר לקול יללות, ריצות, נהימות ודפיקות. הוא הציץ בזהירות החוצה, אך לא ראה דבר בחושך. לכן סגר שוב את הדלת והמתין עד הבוקר.

כשיצא למחרת בבוקר מהארון, ראה את השדון שוכב על הרצפה מת. "מי יכול היה להרוג אותו?" שאל את עצמו. אך כשהביט על הציורים שלו על הפרגודים, ראה שסביב לפה של כל חתול נראה צבע אדום. הוא הבין שהחתולים תקפו והרגו את השדון. ואז הבין גם את דבריו של הכוהן הזקן: "תישמר ממקומות גדולים בלילות. תישאר במקומות קטנים".

כשנודע לאנשי העיר שהשדון נוצח, הם הכריזו על הנער כגיבור שלהם. החיילים הוציאו את גופתו של השדון מהמקדש. הכוהנים רצו מאוד שהנער יישאר איתם כמתלמד, אבל הוא החליט אחרת. הוא לא רצה יותר להיות כוהן. במקום זאת הוא נעשה אמן. ציורי החתולים שלו התפרסמו בכל יפן. ייתכן שפעם גם אתם תראו אחד מהחתולים שצייר.